

Ferran Luque Ribas. ?Des de París

«Gaudim de la cuina de la mantega, ens anem avesant a la pluja dolça, maleïm el metro en hora punta i allarguem les converses en algun dels fabulosos cafès»

Ferran Luque al parc de Bagatelle (París)

Tinc 31 anys, treballo al sector financer, estic casat i tinc una filla. Després d'haver viscut a Bombai i d'haver gaudit de diversos destins al Canadà i a l'Europa Oriental, em va sorgir l'oportunitat d'incorporar-me a l'equip de París. La unitat on treballo ofereix serveis de banca transaccional corporativa. Ras i curt, es cobreixen les necessitats que tenen les empreses a l'hora de gestionar la seva liquiditat. També comprèn el finançament d'operacions de comerç exterior i l'oferiment de solucions de circulat. Més enllà de la qüestió idiomàtica, la ciutat ha representat un canvi d'hàbits forçós: gaudim de la cuina de la mantega, ens anem avesant a la pluja dolça i fina descrita per Pla, maleïm el metro en hora punta i allarguem les converses en algun dels fabulosos cafès de la capital del Sena.

Al matí boirós, regna el *café crème* (una part de cafè per una part de crema de llet). La crema en qüestió és *Chantilly*: nata i sucre, perfumats amb vainilla malgaixa. No és una opció per a timorats, ni per a tastaolletes. És una beguda barroca i refistolada. Els esperits llicenciosos el demanen en tassa gran per eternitzar, tant com puguin, el plaer viciós. Per contra, el *café noisette* s'imposa havent dinat. Aquesta és una beguda d'esperit menestral, d'anar per feina. Es tracta d'una reacció puritana en contra de les disbauxes bigarrades de l'*Ancien Régime*. Ara bé, gaudeix també d'una certa voluntat consensuada: tolera unes gotetes de llet. En definitiva, una opció girondina: moderació i estalvi. A París, com Roma, és una ciutat propícia la *flânerie*; al passeig sense rumb, a voltes naufragant en alguna llibreria de vell, o entre els parterres i les basses, sàviament disposats d'un jardí francès. Fou precisament en una d'aquestes caminades atzaroses per l'*arrondissement*, a escassos cinc minuts d'on vivim, que em vaig endinsar en el que s'intuïa que podia ser un agradable racó arbrat, poc més que una placeta de barri. L'Square de l'Oiseau-Lunaire s'arremolina en el mateix indret on, ara fa cent anys, hi tingué l'estudi Joan Miró. Segons sembla, el 45 de la Rue Blomet fou lloc de confluència de pintors, escriptors i poetes; tots assidus de les jovials trobades que hi organitzava el seu veí: el dibuixant André Masson. Miró, ordenat i d'aires monacals, fruïa secretament en endinsar-se, a través d'un foradot a la paret mitgera, en el

taller, bellament desmanyotat, de Masson. M'acomio de la dolça glorieta prometent redescobrir-la amb la meua filla, el dia en què s'encurioseixi pel Carnaval d'Arlequí.

D'entre les hores, la meua dona ens ha guiat fins a la tomba de Chopin, poeta del piano. També ens ha descobert l'església de l'Assumpció, joia neoclàssica i seu de la Mission Catholique. Al seu torn, un bon amic ens advertí de l'existència de la fabulosa Librairie polonaise. Aquest establiment posseeix, encara avui, una atmosfera melancòlica. Segons ens expliquen, la llibreria la van fundar exiliats polonesos, després de la desfeta de la Insurrecció de Novembre contra el règim despòtic imposat pel tsar de Rússia. Durant dècades, la llibreria ha arreplegat bona part de la cultura eslava, per oferir-la, gentilmente, a propis i a curiosos. En definitiva, caminant de tornada a casa, concloem que cada poble posseeix una petita porció d'aquesta ciutat màgica i que tots en compartim la pluja.

[despiece]*Ferran Luque Ribas viu i treballa a París (França)*[/despiece]